U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Ing. Bc. N. T.,** proti žalované: **Univerzita Karlova,** se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 1. 2017, čj. UKRUK/11378/2016-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2018, čj. 9 A 36/2017-86,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jehož výrokem I. byla stěžovatelka vyzvána, aby ve lhůtě 10 dní zaslala městskému soudu vyplněný a podepsaný formulář k osobním a majetkovým poměrům, výrokem II. byla vyzvána, aby ve lhůtě 10 dní sdělila přibližnou výši výdajů za leden – únor 2018, výrokem III. doložila zdroje finančních prostředků a výrokem IV., aby prokázala výši důchodu její matky a výši jejího nájmu a poplatků spojených s užíváním bytu.

[2] Soud v napadeném usnesení zejména uvedl, že usnesením ze dne 13. 7. 2017, čj. 9 A 36/2017-52, zamítl stěžovatelce žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků. Toto rozhodnutí ovšem Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, čj. 1 As 284/2017-21. Stěžovatelku vyzval napadeným usnesením ke sdělení požadovaných informací z důvodu zjištění aktuální majetkové situace za účelem rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků, neboť od podání této žádosti již uplynul více než rok.

[3] V podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost je přípustná, jelikož se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu v předchozím zrušujícím rozsudku. Podrobně se vyjádřila i k dalším důvodům, pro které považuje vydané usnesení za nezákonné.

[4] Předtím než Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu projednání věci, zabýval se procesními podmínkami projednatelnosti kasační stížnosti. Jednou z nich je i její

přípustnost dle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle odst. 3 písm. a) tohoto ustanovení není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

[5] Za taková rozhodnutí označil Nejvyšší správní soud v minulosti např. výzvu soudu k uhrazení soudního poplatku (usnesení ze dne 27. 2. 2006, čj. 5 As 15/2005-47, č. 973/2006, nebo rozsudek ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 2/2008-47); usnesení, jímž se zamítl návrh na opravu chyb v psaní a počtech (usnesení ze dne 14. 2. 2012, čj. 2 As 13/2012-14); usnesení, jímž krajský soud rozhodl o návrhu na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné (usnesení ze dne 25. 8. 2010, čj. 3 Ans 13/2010-109); rozhodnutí o prominutí zmeškání lhůty (usnesení ze dne 12. 1. 2018, čj. 2 As 141/2017-19, č. 3689/2018 Sb. NSS); nebo výzvu k opravě, resp. k odstranění vad podání, vydanou podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (usnesení ze dne 8. 2. 2012, čj. 1 As 13/2012-12).

[6] Za rozhodnutí, kterými se naopak neupravuje vedení řízení, Nejvyšší správní soud označil usnesení krajského soudu o postoupení věci (např. usnesení ze dne 21. 12. 2007, čj. Nad 22/2007-101), usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 5. 2014, čj. 3 As 125/2012-43, č. 3072/2014 Sb. NSS), rozhodnutí o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce (rozsudek ze dne 30. 9. 2003, čj. 1 Azs 5/2003-46, č. 108/2004 Sb. NSS), nebo rozhodnutí, jímž nebylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 4 s. ř. s.

[7] Nyní napadené rozhodnutí spadá svoji povahou do první zmíněné kategorie, tedy do rozhodnutí, jímž se pouze upravuje řízení. Jedno z důležitých hledisek pro posouzení přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je, zda by odepřením možnosti podat kasační stížnosti, resp. jejím neprojednáním, mohlo být účastníku řízení odepřeno právo na soudní ochranu.

[8] V posuzovaném případě nebylo přímo napadeným usnesením zasaženo do práv stěžovatelky. Nevyhověním výzvy je sice do značné míry předurčen výsledek žádosti o osvobození od soudních poplatků, ale je to až toto následné rozhodnutí, jímž může být stěžovatelce zasaženo do jejích práv, a tím efektivně odepřít právo k přístupu k soudní ochraně. Stěžovatelka tak má možnost napadnou až následné rozhodnutí o případném neosvobození od soudního poplatku a neustanovení zástupce. V takové kasační stížnosti může tvrdit, že samotná výzva ke sdělení požadovaných informací byla nezákonná, např. i z důvodu, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[9] Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. a § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. května 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu